

8/2008

časopis pro kluby, oddíly i stopaře

KLUBOVNÍ
TÁBOROVÝ
SPECIAL
8/2008

TÁBOROVÝ SPECIÁL

Obsah čísla 8 / 2008

3 Klubovní stránka

Klubovní stránka si je vědoma toho, že je tohle táborový speciál a přenechala své místo stránce táborové.

4 Minitábor Mohawků

Co je malé, to je hezké.
Co je Mohawků, to je Mohawků.

5 SMS Anketa

Nikdo si sice netípl dobře,
ale deštník jsme stejně udali.

6 Ze severní strany

Bobříku, bobříku! Tak volali na Hynka spolužáci.

8 Dálky volají

Tentokrát o poněkud nevdařené bratrské lásce.

9 Cesta do Fanfárie

Vítek na stromě aneb
tábor pro nejmenší.

10 Určeno stopařům

Co je lepší než škaredý šaman? Pěkná šamanka.

11 Tábor Pikárec

Táborníci se po letech snažili napodobit Daidala. Nesežehlo je sice slunce, skončili však stejně jeden po druhém ve vodě.

12 Okno do světa

Ivan je fakt hodně crazy.

14 Tábor Tauris

A co teprve Čáp na táboře... Ta fotka prostě stojí za to.

15 Vývěska akcí

Významné je zvláště Potáborové setkání. To co natočil Hynek na kameru si přece nenecháte ujít.

KLUBOVNÍ HLASATEL
zpravodaj pro kluby, oddíly
a stopaře.

ŠÉFREDAKTOR

Adéla Vožechová – Bublina

SPOLUVYTVÁŘELI

Jan Šlesinger – Bant

Ondřej Herzán – Ondera

Lucie Špačková – Lucka

Fanda z Mohawků – Fanušu

Jiří Kalina – Čáp

Marek Skýpala – Winoga

Jaroslav Šimon – Turlogh

Vojtěch Hanuš – Vojta

Hynek Cígler – Hyňas

a také soutěživé kluby a stopaři

ILUSTRACE

Jan Hora – Mauglí

Vojtěch Hanuš – Vojta

Vladimír Schmid – Stovkař

KOMIKS

Vojtěch Hanuš – Vojta

FOTO NA TITULNÍ STRANĚ

Vladimír Schmid - Stopař

KONTAKT

klubovni.hlasatel@spjf.cz

VYDÁVÁ

Sdružení přátel Jaroslava

Foglara, o. s.

pošt. schránka 245,

Brno, 658 45

e-mail: spjf@spjf.cz

TISK

Adatisk, spol. s r. o.

CENA ČÍSLA

15 Kč

Pro kluby, OBS a SBS zdarma.

Číslo 8 vyšlo 9.10.2008.

TÁBOROVÁ STRÁNKA

Probudili jsme se před jedenáctou hodinou dopolední v lese na úpatí kopce Mařenka, kde se předchozí noc odehrávala závěrečka naší celotáborové hry. Zdárně se nám podařilo utéct před tauriskými chobotnicemi a dostat se do přístavacího modulu lodě Anvalon. Nyní nás čekala cesta na základnu - do tábora, odkud jsme měli letět zpátky na Zemi. Původně jsme měli vstávat už v 8.00, ale táborový budík se opozdil o víc jak tři hodiny. Aspoň jsme se všichni pořádně vyspali. Po snídani jsme si sbalili věci, se kterými jsme přišli, a většina z nás se vydala do tábora. Na místě zůstali Čáp, Renča, Stopař a Svišť 2 s Vojtasem, kteří jeli autem, brali spacáky a karimatky a cestou se stavovali na Hliništi - umístění vysílače č. 11, kde se mělo rozhodnout, jestli se body za tento vysílač uznají červeným nebo modrým. Obě družinky jej totiž postavily.

Nakonec to dopadlo ve prospěch modrých, kteří zvolili přesnější místo pro stavbu. A protože bylo docela vedro, stavili jsme se my, skupinka mířící do tábora pěšky, v Předíně na limonádu. Do tábora jsme dorazili odpoledne. Tam už nás čekal Jerry, který hlídal v době naší nepřítomnosti. Po obědě si už někteří začli balit věci na zítřejší odjezd. A aby se rodiče při našem návratu domů nelekli, jak jsme špinaví, šli jsme se ještě vykoupat. Vydali jsme se, letos na táboře poprvé, k bližšímu rybníku Strážovu. Voda byla o dost studenější než ve Zlatomlýnu, ale aspoň dno nepokrývalo mazlavé bahno.

Potom jsme se vrhli na přípravu závěrečného táborového ohně. Na večeri si zopakovaly svůj dřívější úspěch »hamburgery« - indiánské placky plněné kečupovou omáčkou s masem, rjčaty a cibulí. Po setmění se zapálil oheň.

Oheň zapalovali táborníci, kteří se letos nejvíc vyznamenali - Drobek, Terka, Svišť 2 a Vojtas. Četla se u něj kronika. Pak jsme dostali dvacetiotázkovou anketu týkající se letošního tábora. Pokračovalo se vyhlášením výsledků celotáborové hry. Zvítězili červení s 425 body, druzí byli modří s 380 body a na posledním místě se umístili žlutí, kteří získali 149 bodů. Každý dostal diplom, pamětní list a dvě camrátko. Nakonec proběhla dražba různých cen - baterky, knížky, žebadla, sladkosti,... Kruh tabu se otevřel v 1.00 ráno. Sesedli jsme si blíž k ohni a při dalším hraní na kytaru, zpívání a povídání se většina táborníků postupně trousla do svých stanů. Oheň hořel až do rána, kdy se o půl šesté ozval budíček.

Za Modrý Neptun zapsala Terka ■

Tendle vysílat nebude. Je tady moc stromů.

INDIÁNSKÉ LÉTO A MINITÁBOR NA JAHODOVÝCH PLÁNÍCH 13. až 15. 6. 2008

text: Fanušu

V pátek, třináctého dne měsíce června, byl příbramský skautský oddíl Mohawků pozván k účasti na akci Indiánské Léto, které pořádala ZŠ Dolní Hbity. Děti i jejich rodiče si vyzkoušeli na osmnáct různých her a aktivit, jako například lasování, střelba na plechovky a foukačky... Mohawkové přispěli indiánským týpí, lukostřelbou a bojem u kůlu Muh-Moh-Wa. Téměř všichni využili pohostinnosti místního saloonu, z něhož se linula vůně uzených klobásek a výtečných domácích placiček...

Když nastal večer, lidé se postupně vydávali na cestu do svých domovů. Ne tak členové Mohawků. Pro ty právě začal podnik MINITÁBOR, později doplněný přízviskem NA JAHODOVÝCH PLÁNÍCH. Ještě dřív, než z plání zmizeli poslední návštěvníci, Mohawkové strhli týpí postavené Wacontou a Fandou a postavili jej znovu za asistence mladších bojovníků. Stavělo se svižně, neboť náčelník řekl: „Za hodinu tady bude všechno mokré!“ Myslel tím, že padne rosa a že by věci, nechané na louce, případně celé týpí, kdyby jej nestihli postavit, byly zvlhlé. Hlášku pak opakovali různí gambusíni (vid' Wacontu :-)) ještě několikrát – samozřejmě s upřesněním času, kdy „bude všecko mokré“.

Vařila se večere, specialitou šéfkuchaře Waconty byly výtečné karbanátky, které ochutnali všichni. Fanda hmátl do strun a na dobrou noc nám zazněla písnička Divoký koně. Pak už jsme se zachumlali do spacáků (někdo dokonce do dvou „páč mu v jednom samotným jednou vloni byla zima“, Wacontu se ještě chvíli snažil zachumlat do deky a kapny, kam by se vešel minimálně pětkrát a pak, protože se mu to nedařilo, zavelel: „Přikrejte mě!“ Ještě se s Fandou chvíli smáli a pak jsme spali až do rána bílého.

Sobotní ráno jsme byli vzbuzeni brzo zvoněním Fandova telefonu. Bylo šest. Ještě jsme usnuli a vzbudili se až po osmé hodině, kdy už Krtek topil na ohni a ohříval pro všechny čaj. Wacontu zmizel!!! Hledali jsme ho za stanem, v ledvině, ba i pod karimatku jsme nahlédli. Wacontu nikde nebyl. Usoudili jsme, že šel do lesa na lov a čekali jsme, jakou kořist přinese.

Za chvíli opravdu Wacontu dorazil a přinesl nám čerstvé rohlíčky a mléko. To byla páni snídaně! Vyrázili jsme přes jahodové pláně do lesa, porozhlédnout se po okolí a také najít velké kusy staré kůry. Našli jsme houby! Tedy ne, že bychom kůru nenašli, našli jsme a kráááskou, ale našli jsme i houby – zdravě vypadající babky. Dali jsme se do výroby lodiček. Komb vytvořil trostěžník, Fanda dvojstěžník s kormidelním kolem a Krtek vyrobil trajekt – vlek s dvěma vlečenými loděmi.

Zašli jsme k rybníku vyzkoušet plavidla, umýt nádobí a trochu se svlažit...

Po poledním klidu (o kterém si většina osazenstva pěkně schrupla) jsme si dali hru, při které jsme jsme se všichni postupně vystřídali

v roli piráta, který chytal nás ostatní – lodě, převážející od jedné do pěti malých šišek. Nejlépe si vedl Krtek (131 šišek), druhý byl Šingas (110), těsně následován Kombem (101) a nejméně úspěšný byl Fanušu (72).

Dalším bodem programu byla střelba na tanku, kde tradičně zářil Waconta – ještě aby ne, vždyť má střelbu ve jméně! Navečer jsme si upekli buřty, zazpívalo se několik písniček a šlo se spat...

Nedělní ráno nás sluníčko vytáhlo ze spacáků po osmé hodině. Po malé rozcvičce a snídani jsme se vydali na pláně natrhat lesní jahody, kterých v okolí rostla spousta. Z části našeho úlovku jsme udělali výborný mléčný koktejl a druhou část jsme si rozendali do skleniček na ochutnání domů. Následovaly další disciplíny lukostřelby – střelba do dálky a Šingas se pokoušel a nakonec zvládl i splnit podmínky orlího pera 1M1Č – vystřelit do vzduchu tři šípy za sebou tak, aby třetí opustil tětivu dříve, než první dopadne na zem. Gratulujeme!

K obědu jsme společnými silami uvařili špagety po dolnohbitsku. Pro zajímavost – toto výborné jídlo bylo složeno z osmnácti surovin a výrobní postup je přísně tajný. Pokrm se konzumoval čínskými hůlkami a i tak (nebo právě proto?) se po něm velmi rychle „zaprášilo“... Odpoledne jsme zabalili týpí, tyče složili na hromadu, s oddílovou výbavou i svojí osobní bagaží jsme se naskládali do vozidla a vydali se na cestu domů... Na tábořišti zůstal jen náčelník Fanušu, který ještě čekal na odvoz tyčí. Začalo kapat a během chvilky se pořádně rozpršelo. Ale za chvilku už zase svítilo „slunce nad našimi hlavami“ jak jsme před deseti dny na Kmenovce psali indiánským písmem...

Co dodat? Bylo tu celkem sedm Mohawků: Fanda, Šingas, Waconta, Kuželka, Jasan, Krtek a Komb, mužem výpravy byl zvolen Komb, známka výpravy – čistá 1! Takovýhle byl minitábor mohawků, jakýpak asi bude tábor? ■

JAKÝPAK BYL TÁBOR MOHAWKŮ SE MŮŽE-
TE DOČÍST NA SERVERU
HTTP://IKLUBOVNA.CZ

SMS ANKETA

Ahoj klubaři,

zdravím vás v novém školním roce. Prázdniny jsou už bohužel za námi, ale doufám, že ty vaše byly hlavně pohodové a že jste si je skvěle užili! A protože jen málokomu z nás se opět v září chtělo do školy, bude se k našemu dvouměsíčnímu volnu vztahovat i naše dnešní SMS anketa:

Podělte se s námi o nejvtipnější a nejlepší zážitek ze svých letních radovánek!

Nejzajímavější odpověď získá vzpomínkové překvápko! Takže neváhejte a pište na 776754445 (Renča), zdarma z www.vodafone.cz.

A u prázdnin ještě chvilku zůstaneme, protože vás jistě zajímá, kolikrát přšelo na táboře Tauris, který probíhal od 12. do 26. července. Pečlivě jsem zapisovala všechny deště, bouře a vichřice vyjma malých mrholení, protože to je na Taurisu standardním počasím. No a výsledné číslo je 11! Ano pouze jedenáctkrát letos na táboře opravdu přšelo! A jak jste tipovali vy?

Zandt: „Na opět dešti zaslíbeném táboře bude pršet celkem sedmnáctkrát.“

Dan z 240. KBS Mravenci: „Určitě téměř stále... Za to bych se klidně bil gumovými míči...“

A teď tu máme pár tipů od účastníků: Svišť2 – 13, Drobek – 9, Ohiči – 25, Vojtaso – 4, Svišť1 – 9.

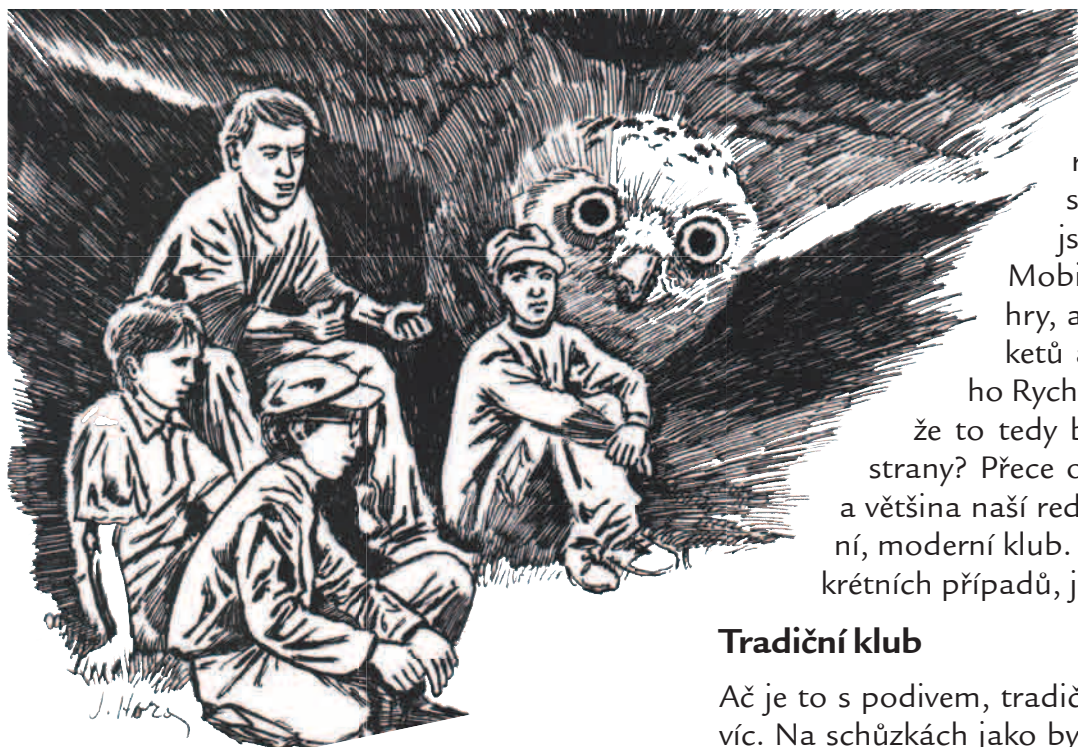

A vzhledem k tomu, že si nikdo netipl správně, rozhodl o našem výherci los mezi třemi nejbližšími odhady... a šťastnou výherkyní se stává Drobek! Gratulujeme a zasíláme slíbený deštník a poukázku na pěkné počasí.

Dnešní SMS anketa končí, přeji vám pěkný začátek školní roku.
Renča ■

ZE SEVERNÍ STRANY

nebo když ještě dřív vznikaly první organizace pro děti a mladé lidi pod různými křesťanskými sdruženími. Ty doby jsou opravdu dávno. Mobily, internet, počítačové hry, ale také plno supermarketů a akční filmy. Nic z toho Rychlé šípy neznaly. A o čem že to tedy bude dnešní Ze severní strany? Přece o tom, jak si já osobně a většina naší redakce představuje dnešní, moderní klub. Přečtěte si několik konkrétních případů, jak může vypadat:

Tradiční klub

Ač je to s podivem, tradičních klubů je stále nejvíc. Na schůzkách jako by se zastavil čas – rukou psané kroniky, barevné nástěnky zdobící klubovnu s kamínky, na kterých se vaří čaj, výpravy do přírody za město, bobříci a orlí pera... Klubaři, hltající foglarovky a dobrodružné knihy. Když jsem kdysi chodil do podobného klubu, setkal jsem se s posměchem. „Bobříku, bobříku,“ volali na mě spolužáci, kteří nic nedokázali pochopit. S postupem času se ale jejich posměch změnil na obdiv. Jak jsme stárli, mnoho z těch, kteří si ze mě v šesté třídě dělali nehoráznou legraci, začalo mi ve druháku na gymnáziu pomalu závidět. A to, že se dnes termín schůzky domlouvá mobilem, není žádnou překážkou k tomu, aby se na ní potom neučila tradiční morseovka a nelovili bobříci. Mě osobně to baví víc, než všechny počítačové hry světa.

Olympijský tým

Když mluví Sdružení přátel Jaroslava Foglara o klubech na „odborné úrovni“, na konferencích nebo v dopisech na Ministerstvo školství, používá ošklivý termín „dětské mikrokolektivy bez dospělého vedoucího“. Nikde už není řečeno, že tahle „parta“ či „klub“ musí vypadat stejně, jako v klubovním pravěku! Letos na táboře jsme měli jednoho účastníka, který nám říkal: „Klub nám moc nefunguje, protože když se sejdeme, neděláme už klubovní věci. Místo toho chodíme do tělocvičny a cvičíme parkour...“ (parkour je moderní sportovní disciplína, spočívající v překonávání překážek za běhu městem). Otázka ovšem zní, proč by

JE KLUB VLASTNĚ DNESKA JEŠTĚ „IN“?

Když Jaroslav Foglar ve třicátých letech minulého století – před plnými sedmdesáti lety – přišel na myšlenku založit klubovní hnutí, objevil něco, co tu dřív nikdy nebylo. Asi jako když ještě třicet let před ním založil Robert Baden-Powell

s k a u -
t i n g ,

se klub nemohl přímo věnovat parkouru? Nebo klidně ježdění na skatu, nebo čemukoliv, při čem členové prokážou odvahu, čestnost, odolnost (a samozřejmě chytrost, kreativitu) a mnoho dalších kladných vlastností. Je jasné, že klub sprejerů existovat nemůže, protože ničení cizích omítek není příliš správné – a klubaři se vždy chovají správně. Ale konkrétně skákání přes zábradlí či trénink v tělocvičně nemůže nikomu uškodit. Myslím si, že stejně, jako se kluby dřív specializovaly např. na atletiku nebo ježdění na kolech, mohou dnes být kluby parkouristů. Označení klub jen říká: my nejsme jen tak ledasjaká obyčejná parta, my jsme lepší. Nepodvádíme, umíme něco víc, jsme zdatní. A kromě toho třeba jezdíme na kolečkových in-line bruslích. Ostatně je pro ně připraven i speciální typ klubů: OK, olympijské kluby.

Programátoři

Počítače dnes hýbou světem a svět, to jsou počítače. Proto není divu, že mnoho mladých lidí zapomíná, co se děje za domovními dveřmi a pobyt ve škole či spánek je pro ně jen nudnou přestávkou mezi hraním her po internetu. Takoví lidé mezi klubaře určitě nepatří. Ale ti, kteří s počítačem opravdu něco umí, kteří naprogramují krásné webové stránky nebo natočí a nastříhají skvělý film...

Stejně, jako před čtyřiceti lety byly oblíbeným typem kluby elektromodelářů, dnes mohou být kluby programátorů, grafiků či filmařů. Pokud jsou aktivní, kreativní a umí mnohem víc, než jen sedět u počítače a jíst hranolky, a také splňují ostatní požadavky na správné klubaře, jejich stovkař je rád uvítá. Ostatně, stejně jako v předchozím odstavci, i pro ně je připravena speciální kategorie IK – internetové kluby.

A další moderní kluby...

KŠ, DK, BT... I když nejste sportovci ani progra-

mátoři a ani vás nebaví lovení bobříků, stejně se z vás klubaři mohou snadno stát. Stačí, když máte kamarády, nejste líní televizní povaleči, ale máte rádi dobrodružství, napětí a jakoukoliv činnost. Klubaři byli vždycky o něco víc, než ostatní mládež. Byli to ze-

jména ti, které nebavilo být stejní jako šedý průměr.

V dnešní době to znamená, že klubař je ten, kdo nechce patřit mezi konzumní společnost a nezajímá se jenom o poslední hudební hity Ewy Farné či nejnovější mobil a PC hry. Nebo lépe – klidně se o tohle všechno zajímat můžete, ale kromě toho musíte být schopní domluvit si sraz, udělat si společnou schůzku (klidně na skatu nebo při programování nějakého webu), vyrazit někam na výpravu (a nemusí to být jen do přírody, ale klidně i do muzea či divadla). Stačí, když jste chytří, chcete se něco naučit a nebaví vás jen používat to, co vám dají ostatní. A pak je klubaření pro vás jako ušitě, i když vás vázat uzly nebavilo opravdu nikdy.

Náměty na příští pokračování pište na náš e-mail: klubovni.hlasatel@spj.cz. ■

KDO VYHRÁL KNIHU DOBRODRUŽNÉ PRÁZDNINY?

Celé černošské přísloví, jehož druhou část jste měli za úkol vyluštit v prázdninové křížovce z minulého čísla, znělo takto:

„Nevracej se ke starým napajedlům jenom pro vodu, čekají tam na tebe přátelé a sny.“

Ze správných odpovědí jsme vylosovali tu, kterou nám zaslal Michal Jároš – Gam. Posíláme knihu a GRATULUJEME!

DÁLKY VOLAJÍ

POUTNÍKŮV PRŮVODCE PO TÁBOŘIŠTÍCH

Marek Skýpala – Winoga nám tentokrát o povypráví o tom, že někdy je lepší nabít dělo prachem o něco méně.

Pokud vyslyšíte naše dnešní pozvání, dostanete se do dalšího tajemného koutu naší země. Možná, že jste už z minulých článků vytušili, že často táboříme poblíže středověkých hradů, na opuštěných valech či tajemných hradiscích. Máte pravdu. Ta místa mají v sobě nějaké zvláštní kouzlo. Přijedete sem a spíše ucítíte, než pochopíte, že jste obstoupení vůní staletí. Usednete a nasáváte tu sílu všemi póry těla. A večer, kdy je zapálen táborový oheň? Plameny rozehrávají stínové divadlo na kamenných zdech a někde za vámi, tam, kam nikdy nedohlédnete, se otevírá brána do minulých dob. Sedíte u ohně a kolem vás, v temnotě, procházejí smutné i odvážné, veselé i zbabělé postavy dávných rytířů, lapků, krásných paní ale i kmánů, pastýřů a čarodějek. Plameny ohně jsou menší a menší, až je to už jen změť řehavých uhlíků, vy však sedíte dál a posloucháte píseň. Zpěv mohutných stromů, které se klátí ve větříku, zpěv nočních ptáků, zpěv vysoké trávy, vzdálený zpěv plachých lesních tvorů. Ti všichni zpívají o tom místě, o jeho síle i zmaru. Píseň vás pomalu uklidňuje a vy usínáte. A teprve teď, když vás obestřel sen, se ty tajemné dějinné postavy odváží až k vám, usednou a začnou vám vyprávět svůj příběh.

Před dávnými časy žili, byli dva bratři. Jeden z nich sídlil na hradě Helfštýně a ten druhý na hradě Drahotuši. Oba hrady byly nadohled, na

Strom vytáhl kořeny a jde se najíst.

opačných stranách údolí Bečvy. Bratři se měli velmi rádi a téměř denně přijel jeden nebo druhý na hrad svého bratra. Tak to šlo dlouho, až jednou – v zimě – napadlo tolik sněhu, že ani nejsilnější koně s těmi nejlehčími saněmi nebyli s to projet. Bratři byli dlouho smutní a postávali na hradbách svých hradů a mlčky shlíželi na bratrský hrad. Pak je ale napadlo, jak dají jeden druhému najevo, že na sebe myslí a že je mrzí, že nemohou být spolu. Oba měli na svém hradě dalekonosné dělo. Jeden den tedy jeden vystřelil z děla ve směru hradu toho druhého a následující den to ten druhý zopakoval. Dlouho bylo vše v pořádku, dělové koule se zavrátávaly do kopců pod hrady. Pak ale přišel ten den!

Snad na Helfštýně nabili více prachu, snad někdo pohnul s dělem. Koule, mís-

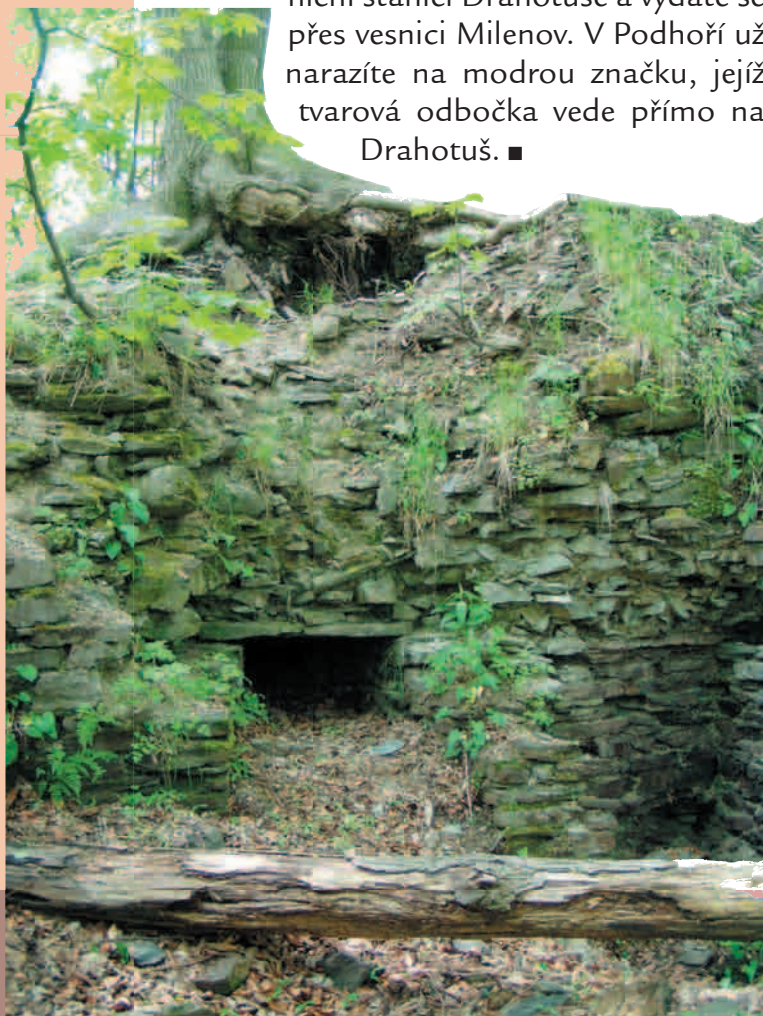

to aby se beztravně zabořila do svahu pod hradem, rozrazila na Drahotuši hradní prachárnu ve věži. Věž vybuchla a zasypala svými troskami zbývající část z hradu. Nikdo nepřežil. Když to ten nešťastný bratr viděl, v zoufalství skočil z hradby a zlomil si vaz. Tak zanikl hrad Drahotuš.

Na zřícenině hradu Drahotuš jsme před lety tábořili celý jeden týden. Turista sem zavítá jen výjimečně, a proto jsme měli spoustu času pro své hry a jiné činnosti. To léto bylo ohromné sucho a dole ve vesnici vyschly všechny studně. Na návsi proto stála velká cisterna, ke které jsme si chodili pro vodu my i vesničané. Velmi nás to sblížilo a tak jsme zanedlouho měli postarano o čerstvou zeleninu, med i vajíčka. Koupat jsme se chodili do hlubokého údolí mezi kopci Kopánky a Juřacka, do potůčku, který nese tak krásné jméno – Jezernice.

Vařili jsme ve středověkém krbu a v komínu, který procházel polozřícenou zdí jsme udili uzenky. Za hradním, ve skále tesaným, příkopem jsme na úpatí hory Juřacka objevili tajemnou štolu, v jejíchž útrokách byl i v tom horkém létě led a v něm zamrzlý motýl. Zkrátka, prožili jsme tady nádherný týden a nyní tuto možnost dáváme i vám.

Zříceninu hradu Drahotuš najdete nad vsí Podhoří a nejlépe se tam dostanete pokud vystoupíte na železniční stanici Drahotuše a vydáte se přes vesnici Milenov. V Podhoří už narazíte na modrou značku, jejíž tvarová odbočka vede přímo na Drahotuš. ■

Cesta do Fanfárie Tábor pro rodiče s dětmi

text: Marek Polák – Sharp

Pikárec 2008

Nejmladší generace táborníků s Bobří stopou prožila svůj desetidenní tábor na konci července u rybníka Kuchyně neda-leko Pikárce na Vysočině. Devatenáct dětí ve věku od 2 do 10 let doprovázel skřítek František do pohádkové země Fanfárie a kluci a holky si hráli a soutěžili s postavičkami z nejznámějších Večerníčků. Tá-

bor vyvrcholil závěrečnou cestou s cílem zachránit uneseného Večerníčka. To se dětem podařilo a odměnou jim byly vedle krásných zážitků i pestré polštářky nejrůz-nějších tvarů. Čas nelze zastavit a tak mezi rodiči malých táborníků byli již i účastníci prvních táborů s Bobří stopou před pat-nácti lety. Štafeta tak byla úspěšně předá-na a to je dobře. ■

Jestřáb vysoko na obloze vydal skřek a střemhlav zaútočil na svoji kořist. Rozhlédl jsem se kolem a kochal se chvíli nádherným pohledem... Všude kolem, kam až mé oko dohlédlo, se rýsovala překrásná krajina. Háje a hájky prastarých, věkovitých, obrovitých velikánů, které v sobě nesly paměť minulých století. Proslulé východní háje mocných druidů... Uvědomil jsem si vzápětí, že jsem slyšel v minulosti leckteré pověsti, že zde není bezpečno...v místní krajině prý ještě zůstávaly tlupy, jejichž členové už

SÍLA A MOC PŘÍRODY

kde opravdoví stromoví obři svými korunami zakrývali celé nebe. Rozhodl jsem se, že zde přespím, mezi kořeny těchto posvátných velikánů, neboť již byl večer a noc se již blížila. Pojedl jsem skromné jídlo a uleh jsem záhy na zem, hale se do svého pláště

tě. Brzy jsem usnul. O několik hodin později mě probudily zvláštní zvuky. Zjistil jsem, že uprostřed mohutného háje někdo rozdělával velikou vatru. Opatrně, leč přec zvědavě, jal jsem se příkrádat blíže... Kol vatry bylo několik desítek temných po-

stav. Když jsem se připlížil ještě více, rozeznal jsem nejbližší k hořícímu ohni statnou postavu starého již muže. Tento zřejmě všem vládl, protože vydával pokyny, které byly ihned plněny. Náhle křikl do tmy okolo: „Přiveďte ji!“ Poté dva mohutní, zavalití chlapi přivedli vyšší štíhlou ženu. Stařec pravil: „Pohlédni na oheň, Wisenno. Ten stráví ve chvíli tvé tělo a pak již nebude žádná prokletá druidka, která by ohrožovala moc strážců plamene. Hodte ji do ohně!“ Jakmile jsem zjistil, kdo je tou ženou, vyrazil jsem vpřed a čepel mého meče za zableskla v záři plamenů vatry. Jeden, dva rychlé seky a oba hromotluci padli k zemi. Stařec se však vymrštil a uchopil mě silou jenž nemohla být lidskou... Byl jsem jako malé, slabé dítě v jeho děsivě mocných pažích...a tu mnou mrštil do středu vatry. Můj oděv na mě vzplál a strašlivý žár mne

obklopil. Z posledních sil jsem vyskočil z vysokých plamenů a padl na chladnou zem, váleje se po ní, snažíce se zhasit plameny. Jako ve snu jsem uviděl, jak kolem štíhlé postavy druidky vzplál podivný zelený svit a pak nejbližší z obrovitých stromů pohnul několika silnými větvemi a smetl několik temných postav jako suché listy. Wisenna zvolala: „Váš nečistý plamen se dotkl posvátného hvozdu a probudil to, co zde věky odpočívalo! Střežte se jeho hněvu!“ Pak jsem v bolestech zahlédl, jak i další stromy se pohnuly a jejich větve drtily strážce plamene po desítkách... Stařec, jenž mnou vrhl do ohně, sáhl do plamenů a nabral oheň do hrstí

ZKOUŠKA

1. ZNÁŠ BĚŽNÉ LUČNÍ A LESNÍ ROSTLINY A VEDEŠ SI ZÁKLADNÍ HERBÁŘ. (DOLOŽIT.)
2. ZNÁŠ NAŠE JEDOVATÉ ROSTLINY, DOVEDEŠ TĚŽ UVÉST, KTERÉ JEJICH ČÁSTI JSOU JEDOVATÉ A ZNÁŠ NEBEZPEČÍ TĚCHTO JEDŮ A ZÁKLADNÍ PROTI LÉČBU.
3. Z LÉČIVÝCH BYLIN PŘIPRAVÍŠ ČAJ A MAST,(ČI JINÉ LÉČITKO).
4. OVLÁDÁŠ ZÁSADY PRVNÍ POMOCI. DOKÁŽEŠ POSKYTNOUT ZÁKLADNÍ OŠETŘENÍ ZRANĚNÉMU. UMÍŠ POUŽÍVAT VĚCI, NACHÁZEJÍCÍ SE VE VYBAVENÍ LÉKÁRNIČKY. ZVLÁDNEŠ UMĚLÉ DÝCHÁNÍ I MASÁŽ SRDCE, DOVEDEŠ ULOŽIT ZRANĚNÉHO DO STABILIZOVANÉ POLOHY. ZNÁŠ ZPŮSOB OŠETŘENÍ PŘI POPÁLENINÁCH, OMRZLINÁCH, ŘEZNÝCH RANÁCH, ATD. VYJMENUJ A POPIŠ RŮZNÉ ZPŮSOBY NOŠENÍ RANĚNÝCH.(DLE POČTU OSOB, NOUZOVÉ POMŮCKY.)
5. VYROBÍŠ SI VLASTNORUČNĚ AMULET, (ŠKAPULÍŘ, TALISMAN), Z PŘÍRODNIN, BUDEŠ JEJ NOSIT, VYSVĚTLÍŠ JEHO SLOŽENÍ, ÚČINKY A OCHRANU.

SAMAN

stávali fanatickými vyznavači podivných, temných a starých náboženských kultů. Zle se prý vedlo každému, kdo vstoupil na jejich území či je vyrušil při děsivých a tajných obřadech. „No co,“ řekl jsem si, „najdu zde dalšího mistra či spíše mistryni umění Bossoniánů, vědmu, druidku a léčitelku Wisennu a můj úkol a výcvik bude již téměř hotov.“ Pak už jen jeden mistr a poslední výcvik v umění... Srdce ve mě pokleslo, když mě náhle napadlo, že dnes je měsíc v úplňku. Zrovna o takových nocích je moc tajemných kultů nejvíce na vzestupu a nejčastěji probíhají jejich podivné a strašné obřady. Již brzy jsem dorazil k nejmohutnějšímu ze zdejších hájů,

a chtěl plamennou kouli mrštit po druidce. Veliký kořen obrovitého dubu náhle pukl a z něho vyskočila postava podivného sukovitého mužika, který se pohyboval velmi rychle. V mžiku popadl starce, uhasil jeho plamennou kouli a skočil i s ním zpět do kořene, který se uzavřel. Na více si již nepamatuji, protože jsem bolestí z popálenin omdlel. Když jsem procitl, bylo již jasné ráno a já měl pocit, že to vše byl jen divný sen... Pak jsem se pohnul a velká bolest na celém těle mne ujistila, že to sen nebyl. Zjistil jsem, že mám celé tělo ovázané mokkými, chladivými obvazy z kůry stromů. Poté se nade mnou sklonila půvabná ženská tvář a já poznal Wisennu. Položi-

la mi hebkou dlaň na čelo a řekla mi: „Odpočívej můj statečný mládenče, oheň tě hodně popálil, avšak já tě vyléčím. Tvůj zásah byl chrabrý, nicméně zbytečný... Ti šílenci probudili sílu stromů a byli zničeni!“ „A kdo nebo co byla ta bytost, která vyšla z kořene?“ otázal jsem se. „To byl dubový běs, mocná bytost neuvěřitelné síly,“ odvětila Wisenna. Pak jsem si uvědomil své poslání a znovu jsem promluvil: „Má paní já jsem...“ „Já vím,“ po-
usmála se ona, „jsi poslední z Bossoniánců a věž, že tě naučím všemu z mého umění, co jest třeba. Ale teď již odpočívej.“ A její ruka mě opět pohladila jemně po čele a já usnul. ■

text: Lucie Špačková

TÁBOR BOBŘÍ STOPY NA PIKÁRCI 2008

Stejně jako posledních patnáct let se i letos konal nedaleko obce Pikárec tábor Bobří stopy. Ten letošní, jak už napovídá název Trója, se nesl v duchu starověkého Řecka.

První dny bylo ještě potřeba dodělat poslední úpravy, ale hned po zahajovacím ohni, při kterém byl spálen i ubohý Šemík (made by Bimbo & Jindra), se patnáct neohrožených dobrodruhů vydalo na výstup na Olymp, kde se setkali s některými bohy. Těm předali své dary a také řekli, kterou svou vlastnost by chtěli změnit. Bohové jim na oplátku prozradili část toho, co je čeká na jejich cestě za sjednocením Řecka.

Jak už bylo řečeno, cílem táborníků bylo sjednotit rozdrobené Řecko. Toho se snažili docílit kupováním území na mapě Řecka

za perly, které dostávali za zvládnutí úkolu. Háček byl v tom, že naši hrdinové byli rozděleni do tří skupinek – Argonauti, Athéňané a Žluté gumové kachničky – a každá z nich se snažila urvat co největší a strategicky nejvýhodnější kus země. Nemusím snad ani říkat, že nejcennějším městem byla Trója. Není tedy divu, že každý den probíhal napínavý kupecký souboj mezi jednotlivými skupinkami – spočítat perly, zjistit kolik mají ostatní, co nejvíc je oškubat v dražbě a znovu spočítat perly.

Ovšem pranice o území nebyly jediným problémem, jelikož získat perly nebylo vůbec jednoduché. Ke splnění úkolů bylo potřeba prokázat všestrannou zdatnost, odvalu i znalosti řeckých bájí... Na své si přišli strategové, lukostřelci, umělci, i vyznavači hrubé síly. Během své pouti museli projít Mínotaurovým bludištěm, prchat před storukými obry, nebo podniknout noční cestu do podsvětí, při které stačili zabít hydry a skolit obrovského kance, než se vůbec dostali k Cháronovi. S Daidalem se pokusili sestrojít křídla, která

si pak někteří vyzkoušeli na vlastní kůži. I když se nikomu do vody, která spíš než vodu připomínala špenát, nechtělo, skončili tam přes veškeré snažení všichni Ikarové.

Na jeden večer se proměnili na herce a pokusili se ztvárnit jednu z řeckých bájí. Živoucí legendou celého tábora byl však Čáp. Mezi táborníky o něm kolovaly různé mýty a každou noc se ubírali ke spánku s nadějí, že dnes nás

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 15

Okno

do světa:

Srbsko

Já, Ivan Cvetković

text: Ondřej Herzán - Ondera

Dnešní Okno do světa bude velmi neobvyklé. Předám v něm slovo člověku, se kterým jsme strávili několik hodin na stopu. Myslím, že svědectví o jeho rodné zemi, o jeho povaze i vztahu k blízkým, bude dostatečně výmluvné.

Ahoj kamarádi! Nasedněte, ať to pořádně roztočíme! Co posloucháte za muziku – srbskou lidovou, turbofolk, italský pop, klasiku? A kam že jedete – do Češky? Dobrá, vezmu vás až za Bělehrad... Toho, že jedu jako cvok, že předjíždím řidiče, pouštím volant a kokrhám, hýkám či řehtám na pěkné holky, že zajíždím do protisměru a skáču na asfaltových kopečkách, toho si nevsímejte: já vím, že jsem crazy, crazy! Možná vám to přijde divné, ale já chci

pouze žít a být zdravý! Ten obvaz na hlavě, to je z minulé rvačky s jedním pacholkem, co urazil mně i mou rodinu. Jinak pracuju jako automechanik.

Jmenuju se Ivan Cvetković a bydlím v městečku Divčibare. Letos mi bude třicet. Teď projíždíme městem Ub a vidíte tam tu slečnu ve stánku? To je nejlepší kamarádka mé bývalé přítelkyně... Ach, moje slečna...rozešli jsme se ve zlém, a brzy nato její maminka, Snežana Jeremić, tragicky zemřela... Pojďte, vidíte ten venkovský hřbitůvek? Tam zastavíme. Já položím na hrob svíce, odliju do pohárku rakiju, na talíř dám balkánský sýr s rajčaty a všechno přežehnám pravoslavným křížem.

Ivan Cvetković

Tady ti lidé v zahradě, to je právě rodina mé bývalé slečny. Její otec, to je Srb jak vyšitý, válečný veterán. Skoro v každé rodině tu žije někdo, koho válka postihla, kdo ztratil svoje blízké a nejbližší, nebo přišel o své zdraví... A proto nás nechtějí v Unii, i kvůli tomu, jak jsme hrdí na svou vlast...My, když chceme někam vyjet, potřebujeme skoro všude víza... A to všechno odrazuje i lidi, kteří by sem chtěli jet na návštěvu. Navíc – co tady? Samé pole, rovina... Jen na jihu pěkné pohoří Zlatibor, odtamtud právě pocházím. Vidíte – lesy nic moc a já přitom studuju při své práci lesnickou fakultu!... Ste-li hladni? Ja hla-

dan...

A je tu Bělehrad! Nemáme rádi bělehradany, mluví tak divně protáhle, „Beóóógrad“, kvůli tomu se jim smějem. Ale vidíte to? Dvoul milionové město, tady památky na břehu Dunaje, tady moderní zástavba. Tohle bylo centrum celé Jugoslávie... A jsou tu pěkní šejdíři! V téhle „zlataře“ mi chtěli dát za zlatý přívěsek 10 dinárů a prodat jej za 230, LUMPOVÉ!!! A tady pracuje můj otec... Nenavštívíme ho? Jo tak, vy spěcháte do Češki...

Ajajaj, teď se mi rozbila láhev s rakijou...to tu bude pěkně vonět, chachacha... A zaspíváme si, je to jednoduché, poslouchajte...“italiano vero“!

Tak tady na té benzince za Bělehradem vás vy-

Beograd - dům Slobodana Miloševiče

hodím. Už nemám benzin, ale zavolám kamošovi, ať ho doveze, a pak spolu můžem jet až třeba do Noviho Sadu! Aha, kamoš bohužel nemůže... Drugi, dobře dojedte! Ty, Zede, si vezmi tady moje firemní tričko, Odri dostane

dřevěnou lžici s emblémem mého rodiště... A tady je moje vizitka, kdykoliv byste v Srbsku něco potřebovali, ozvěte se! Srećan put i dovidjenja! ■

Srbská bankovka: 10 dinárů.

Oficiální název	Republika Srbsko
Rozloha	88 361 km ²
Počet obyvatel	7 950 000
Hustota zalidnění	103 obyv. / km ²
Forma vlády	prezidentská republika
Hlavní město	Bělehrad
Úřední jazyky	srbština
Měna	srbský dinár
Etnické složení	Srbové, Albánci, Maďaři
Nejvyšší bod	Đaravica (2656 m n. m.)
Internetová doména	.rs

TÁBOR BOBŘÍ STOPY KNĚŽICE 2008

Celých patnáct dní měli vesmírní trosečníci z planety Tauris na to, aby postavili a rozmístili 36 vyílačů, díky kterým by se mohl spojit se záchranou kosmickou lodí a zajistit si tak návrat na rodnou Zemi. Úkol to nebyl vůbec snadný, dočasní obyvatelé Taurisu se museli vypořádat s drsnými klimatickými podmínkami, bojovnými chobotnicemi a ani výroba vyílačů nebyla rozhodně jednoduchá...

Letos se na zbrusu novém tábořišti u Kněžic, dvě desítky kilometrů od Jihlavy, sešlo jedenáct táborníků celkem z šesti klubů. Zastoupeny byly oba vítězné kluby dlouhodobé hry: 333. KBS Tajemná kočka z Prostějova a 352. KBS Tygří dráp ze Štramberka, svého zástupce měl i 338. KBS Whook z Mnichova Hradiště, 327. KBS Jestřábi z Cerekvice nad Bystřicí, 26. BT Bobří tlapa z Přerova a již tradičně též 306. KBS Stříbrná letka z Javorníka ve Slezsku.

Jako obvykle, než se naplno rozběhla táborová hra, bylo nejdříve dostavit tábor, zvláště pak vybudovat na malém potůčku na kraji louky velkou přehradu ke koupání, přičemž se tato práce stala oblíbenou zvláště pro všechny vodní živly, kterým se možná trochu stýskalo po ledovém vodopádu z předchozích let strávených pod horami u Liberce. Dále bylo třeba spravit latrínu, která se hned ze začátku tábora propadla pod jedním z vedoucích.

Po pár dnech již

opět tábor běžel jako po drátku, na nákup každé ráno vyráželi táborníci na kolech do obchůdku s přívětivou paní Sovou, přičemž někteří se vrátili naložení i s kolem do lžíce bagru, jelikož batoh s potravinami byl příliš těžký.

Přes den pak mezi sebou tři družinky (Modrý Neptun, Červený trpaslík a Uranový komolý jehlan) soupeřily o body, které pro ně znamenaly množství kyslíku, potřebného k pohybu na planetě, tedy jinými slovy čas k rozmístění vyílačů po širším okolí tábora.

Velmi oblíbeným bodem programu bylo koupání v nedalekém rybníce (s lákavým názvem Zlatomlýn) spojeném obvykle s velkou bitvou na gumovém člunu, ale ještě oblíbenější byl převoz člunu na dvoukoláku zapřeženém za kolo, zvláště pak u táborníků se silnými sklony řídit kdykoli cokoli.

Navečer se většinou všichni sešli v jednom ze dvou velkých sedmimetrových týpek a rokovali o všem možném, vzniku, činnosti klubů nebo se třeba jen vyprávěli vtipné příhody. Noční hlídky se tradičně ukázaly jako opodstatněné, když zhruba v polovině tábora chytily vetřelce bažícího po vlajce a bez všech skrupulí ho na místě skalpovaly.

Bylo toho tedy hodně, co musel každý z táborníků za celý den zvládat, je však třeba konstatovat, že i ti nejmladší, kterým bylo letos rekordních sedm let, vše zvládali s přehledem, i když někdy pozdě večer, kdy si ti starší ještě povídali kolem ohně, u těch mladších nebylo úplně jasné, zda zůstávají ještě v říši snů anebo již odešli do věčných lovišť.

Naprostou novinkou letošního tábora bylo Indiánské odpoledne, uspořádané našimi táborníky pro místní děti z vesnice. Vedení se nestačilo divit, jak výborně a úspěšně akce proběhla bez jejich vlastního přispění. Příchozí si mohli zahrát laktos, killball, zaběhat si s vodníkem či si upéct vlastní indiánskou placku. Po této zkušenosti uznalo vedení, že je na táboře vlastně k ničemu a bude zvažovat svou účast na příštím táboře. Když se nakonec táborníci vyhnuli všem nástrahám Taurisu, utekli všem chobotnicím a nastoupili do kosmické lodí, byla to jistě úleva, ale také trochu smutek. Smutek z toho, že tábor opět skončil tak nečekaně náhle. ■

Čáp přijde přepadnout. Ten však nepřišel.

K Řecku samozřejmě patří také Olympijské hry a my jsme nezůstali pozadu. Celou neděli se soutěžilo v různých disciplínách – olympijská štafeta, hod diskem, ringo, fotbal, závody na lodích, šachy, pětiskok, lukostřelba a samozřejmě nemohl chybět marathónský běh, který byl bohužel o 39 km kratší než tradiční marathón, ale i tak dal některým běžcům dost zabrat. V celkovém hodnocení nejen olympiády, ale i celotáborové hry skončili na prvním místě Argonauti, v těsném závěsu Athéňané a krásné třetí místo obsadily Kachničky.

V tomto pořadí vyrazily skupinky i na závěrečku. Napřed jsme se autobusem dopravili do Třech Studní, odkud už vyrážela každá skupinka sama. Cesta vedla kolem Medlovského rybníka na Paseckou skálu a Dráteničky na Devět skal. První zastávkou byla bohyně Artemis, aby je varovala před Medúzou v Dráteničkách. Někdo (nebudu Rolfa jmenovat) však Artemidu včas nevaroval, že cesta na Studnici není správná, a tak si Argonauti trochu zašli (k tetičce na buchty). Mezitím začalo pršet, z čehož nebyli nijak nadšení ani účastníci, ani Medúza či Zeus mrznoucí na skále. Přes nástrahy počasí a špatně značených cest, na kterých měla velký podíl i padající mlha, jsme se všichni na konci potkali promóčení, zmrzlí a hladoví. Po nezapomenutelné noci (Topikovy nohy u hlavy hned tak nezapomenu) pod Želvovým přístřeškem jsme se vrátili opět do Tří Studní a odtud přes Nové Město do Bobrové, kde jsme mezi houbaři narazili i na Miroslava Donutíla.

Večer už byl jen závěrečný oheň, zpívání a ráno jsme se rozjeli každý do svého domova... ■

VÝVĚSKA AKCÍ

**17. - 19. října 2008
POTÁBOROVÉ
SETKÁNÍ**

**Místo konání: Cerekvice
nad Bystřicí.**

**Program: Hry, promítání
fotek a filmů z tábora.**

**Více informací u Čápa
na mob.: 777806825**

**3.10. NÁVŠTĚVA LA-
NOVÉHO CENTRA NA
LESNÉ
KONTAKT: ČÁP MOB.:
778068325**

**PRASE BEZ
PRASETE
NA ŘÍJEN**

**10.10. ODJEZD NA VÍKENDO-
VOU AKCI MÍČ.
KONTAKT: JAUVAJZ MOB.:
723 509553**

**17.10. ŠALINĚNÍ, DALŠÍ ROČ-
NÍK ZÁVODU V INTEGROVANÉ
DOPRAVĚ BRNO.
KONTAKT: ČÁP MOB.:
777806825**

**24.10. PROMÍTÁNÍ FOTO-
GRAFIÍ Z BOSNY A HERCE-
GOVINY.
KONTAKT: HYŇAS MOB.:
605319184**

**31.10. PROMÍTÁNÍ FOTOGRA-
FIÍ Z TURECKA, KYPRU, ŘECKA
A ALBÁNIE.
KONTAKT: ŠTOPAŘ MOB.:
774221536**

ZŘÍČENINA 2

